Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

2. června 2022 *

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2010/75/EU – Článek 3 bod 9 – Integrovaná prevence a omezování znečištění – Řízení o změně povolení – Účast dotčené veřejnosti – Pojem ‚podstatná změna' zařízení – Prodloužení doby provozu skládky odpadu"

Ve věci C-43/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (Česká republika) ze dne 20. ledna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 27. ledna 2021, v řízení

FCC Česká republika, s.r.o.

proti

Ministerstvu životního prostředí,

Městské části Ďáblice,

Spolku pro Ďáblice,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení C. Lycourgos, předseda senátu, S. Rodin, J.-C. Bonichot (zpravodaj), L. S. Rossi a O. Spineanu Matei, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za českou vládu L. Dvořákovou, M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

– za Evropskou komisi M. Noll-Ehlersem, P. Ondrůškem a C. Valero, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 27. ledna 2022,

* Jednací jazyk: čeština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 bodu 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění) (Úř. věst. 2010, L 334, s. 17).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností FCC Česká republika, s.r.o. na jedné straně a Ministerstvem životního prostředí (Česká republika), Městskou částí Praha-Ďáblice (Česká republika) a Spolkem pro Ďáblice na straně druhé ve věci rozhodnutí ze dne 29. prosince 2015, kterým bylo povolení udělené této společnosti k provozu skládky odpadu Praha-Ďáblice změněno tak, že doba skládkování stanovená do 31. prosince 2015 byla prodloužena do 31. prosince 2017.

Právní rámec

Unijní právo

3 Bod 2 odůvodnění směrnice 2010/75 zní:

„Za účelem prevence, snižování a pokud možno úplného vyloučení znečištění vyplývajícího z průmyslových činností v souladu se zásadou ‚znečišťovatel platí' a zásadou prevence znečištění je zapotřebí stanovit obecný rámec pro kontrolu hlavních průmyslových činností, přičemž přednost mají zásahy prováděné přímo u zdroje znečištění a zajištění šetrného hospodaření s přírodními zdroji, případně s přihlédnutím k ekonomické situaci a zvláštním místním charakteristikám lokality, v níž je daná průmyslová činnost prováděna."

4 Bod 5 odůvodnění této směrnice zní:

„V zájmu zajištění prevence a omezování znečištění by mělo být každé zařízení v provozu jen za podmínky, že má povolení […]"

5 Bod 18 odůvodnění této směrnice zní:

„Změny stávajícího zařízení mohou být příčinou vyššího stupně znečištění. Provozovatelé by měli oznámit příslušnému orgánu každou plánovanou změnu, která by mohla ovlivnit životní prostředí. Podstatné změny stávajících zařízení, jež by mohly mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví či na životní prostředí, by neměly být učiněny bez povolení uděleného v souladu s touto směrnicí."

6 Bod 27 odůvodnění této směrnice zní:

„V souladu s Aarhuskou úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí [(Úř. věst. 2005, L 124, s. 4), uzavřenou rozhodnutím Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005 (Úř. věst. 2005, L 124, s. 1)], je nezbytná účinná účast veřejnosti na přijímání rozhodnutí tak, aby měla možnost vyjádřit své názory a obavy, které mohou být pro tato rozhodnutí podstatné, a aby činitelé s rozhodovací

pravomocí měli možnost vzít tyto názory a obavy v úvahu, čímž se zvyšuje zodpovědnost a transparentnost rozhodovacího procesu a přispívá se k uvědomělému vztahu veřejnosti k otázkám životního prostředí a k veřejné podpoře učiněných rozhodnutí. […]“

7 V souladu s čl. 3 bodem 9 směrnice 2010/75 se „ ‚podstatnou změnou‘ [rozumí] změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení, spalovacího zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí“.

8 Článek 4 této směrnice ukládá členským státům přijmout nezbytná opatření zajišťující, že žádné zařízení, spalovací zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu není provozováno bez povolení.

9 Článek 10 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„Tato kapitola se vztahuje na činnosti uvedené v příloze I, které dosahují kapacitních prahových hodnot uvedených ve zmíněné příloze, jsou-li stanoveny.“

10 Článek 12 této směrnice, nadepsaný „Žádosti o povolení“, stanoví:

„1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby žádost o povolení obsahovala popis

a) zařízení a jeho činností;

b) surovin a pomocných materiálů, dalších látek a energie, která je v zařízení používána anebo jím produkována;

c) zdrojů emisí ze zařízení;

d) podmínek místa zařízení;

e) tam, kde je to povinné, základní zprávy podle čl. 22 odst. 2;

f) povahy a množství předpokládaných emisí ze zařízení do jednotlivých složek prostředí, jakož i určení významných účinků těchto emisí na životní prostředí;

g) navrhované technologie a dalších metod určených pro předcházení, nebo pokud to není možné, ke snížení emisí ze zařízení;

h) opatření k předcházení vzniku odpadů, které v zařízení vznikají, a k přípravě jejich opětovného použití, recyklaci a využití;
   i) dalších opatření plánovaných k dodržování obecných zásad základních povinností provozovatele stanovených v článku 11;

j) opatření plánovaných k monitorování emisí do životního prostředí;

k) hlavních náhradních řešení k navrhovaným technologiím, technikám a opatřením prověřených žadatelem, ve formě přehledu.

Žádost o povolení musí též obsahovat shrnutí údajů, které jsou uvedeny v prvním pododstavci, bez technických podrobností a odborných pojmů.

2. Pokud informace poskytnuté v souladu s požadavky směrnice Rady 85/337/EHS nebo bezpečnostní zpráva vypracovaná v souladu se směrnicí 96/82/ES nebo informace poskytnuté v souladu s jiným právním předpisem splňují některý z požadavků odstavce 1, je možné tyto informace do žádosti zahrnout nebo je k žádosti přiložit.“

11 Článek 14 směrnice 2010/75, nadepsaný „Podmínky povolení“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v povolení byla uvedena veškerá opatření nutná ke splnění požadavků podle článků 11 a 18.

Tato opatření obsahují alespoň

a) mezní hodnoty emisí pro znečišťující látky uvedené v příloze II a další znečišťující látky, které by mohly být emitovány z dotyčného zařízení ve významném množství, se zřetelem k jejich povaze a možnosti přenosu z jedné složky životního prostředí do druhé;

b) vhodné požadavky na ochranu půdy a podzemní vody a opatření k monitorování odpadů, které v zařízení vznikají, a k nakládání s nimi;

c) vhodné požadavky na monitorování emisí uvádějící
   i) metody, frekvenci a postup vyhodnocování měření a
   ii) v případě použití čl. 15 odst. 3 písm. b) požadavek, aby výsledky monitorování emisí byly k dispozici pro táž časová období a referenční podmínky jako v případě úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami;

d) povinnost předkládat příslušnému orgánu pravidelně a alespoň jednou za rok
   i) informace na základě výsledků monitorování emisí podle písmene c) a další požadované údaje, jež příslušnému orgánu umožní ověřit soulad s podmínkami povolení; a
   ii) použije-li se čl. 15 odst. 3 písm. b), shrnutí výsledků monitorování emisí umožňující srovnání s úrovněmi emisí spojenými s nejlepšími dostupnými technikami;

e) vhodné požadavky na pravidelnou údržbu a na dohled nad opatřeními přijatými k zabránění emisím do půdy a podzemních vod podle písmene b) a vhodné požadavky na pravidelné monitorování půdy a podzemních vod v souvislosti s příslušnými nebezpečnými látkami, které se mohou na daném místě vyskytovat, a s ohledem na možnost kontaminace půdy a podzemních vod v místě zařízení;

f) opatření pro případ jiných než běžných provozních podmínek, jako je spouštění, odstavování, neúmyslný únik látek, špatná funkce, krátkodobá přerušení a úplné ukončení provozu;

g) ustanovení týkající se minimalizace dálkového přenosu znečištění či znečištění přesahujícího hranice států;

h) podmínky pro posouzení dodržování mezních hodnot emisí nebo odkaz na platné požadavky stanovené jinde.

2. Pro účely odst. 1 písm. a) mohou být mezní hodnoty doplněny nebo nahrazeny ekvivalentními parametry nebo jinými technickými opatřeními, která zajistí rovnocennou úroveň ochrany životního prostředí.

[…]“

12 Článek 20 této směrnice, nadepsaný „Změny zařízení uskutečňované provozovatelem“, stanoví:

„1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby provozovatel uvědomil příslušný orgán o jakýchkoli plánovaných změnách povahy, funkce či rozsahu zařízení, jež by mohly mít následky pro životní prostředí. V případě potřeby provede příslušný orgán aktualizaci povolení.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby se žádná podstatná změna, kterou provozovatel plánuje, neuskutečnila bez povolení uděleného v souladu s touto směrnicí.

Žádost o povolení a rozhodnutí příslušného orgánu se vztahuje na části zařízení a údaje uvedené v článku 12, které mohou být touto podstatnou změnou ovlivněny.

3. Každá změna povahy, funkce či rozsahu zařízení se považuje za podstatnou, pokud sama o sobě dosahuje kapacitních prahových hodnot stanovených v příloze I.“

13 Článek 24 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy zajistí, aby dotčená veřejnost dostávala včasnou a účinnou možnost účasti na řízení o

[…]

b) udělování povolení pro veškeré podstatné změny;

[…]“

14 Článek 25 této směrnice, nadepsaný „Přístup k právní ochraně“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v souladu s příslušným vnitrostátním právním řádem měly osoby z řad dotčené veřejnosti možnost dosáhnout přezkumu soudem nebo jiným nezávislým a nestranným orgánem zřízeným ze zákona, a mohly tak napadat hmotnou nebo procesní zákonnost jakýchkoli rozhodnutí, jednání nebo opomenutí podléhajících článku 24, pokud je splněna jedna z těchto podmínek:

a) mají dostatečný zájem;

b) namítají porušení práva v případech, kdy to správní právo procesní členského státu požaduje jako předběžnou podmínku.

2. Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, jednání nebo opomenutí napadena.

3. Členské státy určí, co představuje dostatečný zájem a porušování práva, v souladu s cílem poskytnout zúčastněné veřejnosti široký přístup k právní ochraně.

K tomuto účelu je zájem jakékoli nevládní organizace, která podporuje ochranu životního prostředí a splňuje veškeré požadavky vnitrostátního práva, pokládán pro účely odst. 1 písm. a) za dostatečný.

Pro účely odst. 1 písm. b) se předpokládá, že tyto organizace mají práva, která mohou být porušena.

4. Odstavce 1, 2 a 3 nevylučují možnost předběžného přezkumu správním orgánem a nedotýkají se požadavku, aby tam, kde to vyžaduje vnitrostátní právo, byly před předáním věci k soudnímu přezkumu vyčerpány postupy správního přezkumu.

Každé takové řízení musí být spravedlivé, nestranné a včasné a nesmí být nepřiměřeně nákladné.

5. Členské státy zajistí, aby byly veřejnosti poskytnuty praktické informace o přístupu ke správnímu a soudnímu přezkumu.“

České právo

Zákon o integrované prevenci

15 Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení, kterým se směrnice 2010/75 provádí do českého práva, definuje v § 2 písm. i) „podstatnou změnu“ takto:

„změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí; za podstatnou změnu se vždy považuje

1. změna v užívání, způsobu provozu nebo rozsahu zařízení, pokud sama o sobě dosahuje prahových hodnot uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu […]“

16 Podle § 7 odst. 1 tohoto zákona jsou účastníky řízení o vydání integrovaného povolení vždy

„a) provozovatel zařízení,

b) vlastník zařízení, není-li provozovatelem zařízení,

c) obec, na jejímž území je nebo má být zařízení umístěno,

[…]

e) občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí, pokud se jako účastníci písemně přihlásily úřadu do 8 dnů ode dne zveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti podle § 8.“

17 Ustanovení § 19a zákona o integrované prevenci upravuje řízení o změně integrovaného povolení. V případě, že se nejedná o podstatnou změnu, se podle § 19a odst. 4 tohoto zákona účastní řízení o změně integrovaného povolení jen „účastníci“ podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona, tedy provozovatel a vlastník zařízení. O vydání a změnách integrovaného povolení rozhodují krajské úřady, v hlavním městě Praze pak Magistrát hlavního města Prahy. O odvolání proti jejich rozhodnutí je příslušné rozhodnout Ministerstvo životního prostředí.

Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí

18 Zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení, se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. 2012, L 26, s. 1).

19 Podle § 3 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení, se pro účely tohoto zákona rozumí:

„[…]

c) dotčeným územím území, jehož životní prostředí a obyvatelstvo by mohlo být závažně ovlivněno provedením záměru nebo koncepce,

d) dotčeným územním samosprávným celkem územní samosprávný celek, jehož správní obvod alespoň zčásti tvoří dotčené území,

[…]

i) dotčenou veřejností

[…]

2. právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob“.

20 Tento zákon v § 9c stanoví:

„Pokud se podáním písemného oznámení přihlásí správnímu orgánu, který navazující řízení vede, do 30 dnů ode dne zveřejnění informací podle § 9b odst. 1, stává se účastníkem navazujícího řízení též

a) dotčený územní samosprávný celek, nebo

b) dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

21 Společnost FCC Česká republika provozuje na základě povolení vydaného v roce 2007 podle zákona o integrované prevenci skládku odpadu v městské části Praha-Ďáblice. Toto povolení bylo několikrát změněno, mimo jiné dvakrát za účelem prodloužení doby skládkování. Společnost FCC Česká republika ke konci roku 2015 požádala Magistrát hlavního města Prahy, který je příslušným orgánem, o třetí odklad plánovaného data ukončení provozu stanoveného na 31. prosince 2015. Rozhodnutím ze dne 29. prosince 2015 tento správní orgán žádosti vyhověl a datum ukončení skládkování odložil do 31. prosince 2017.

22 Městská část Praha-Ďáblice a Spolek pro Ďáblice, který je spolkem na ochranu životního prostředí, podaly proti tomuto rozhodnutí odvolání k ministerstvu životního prostředí, které ho zamítlo jako nepřípustné s odůvodněním, že odvolatelé nebyli účastníky řízení o změně integrovaného povolení.

23 Odvolatelé napadli zamítavé rozhodnutí ministerstva životního prostředí před Městským soudem v Praze (Česká republika), který ho zrušil s odůvodněním, že prodloužení povolení pro skládkování bylo „podstatnou změnou“ ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci zakládající nárok na účast veřejnosti v souladu se směrnicí 2010/75.

24 Společnost FCC Česká republika podala proti rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (Česká republika), který je předkládajícím soudem. Tvrdí, že s ohledem na judikaturu Soudního dvora citovanou Městským soudem v Praze nemůže být samotné prodloužení doby skládkování o dva roky, pokud zároveň nezahrnuje provádění prací nebo zásahů měnících fyzický stav místa, kvalifikováno jako „podstatná změna“ ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci.

25 Společnost FCC Česká republika uvádí, že prodloužení povolení nezměnilo ani rozměry skládky ani její celkovou kapacitu skladování odpadů. Společnost FCC Česká republika podle svých slov dokonce podala žádost o prodloužení doby skládkování právě za účelem naplnění skládky do povolené kapacity. Konečně, i kdyby prodloužení povolení mělo dopady na životní prostředí, nejednalo by se podle společnosti FCC Česká republika o „podstatnou změnu“ ve smyslu § 2 písm. i) zákona o integrované prevenci.

26 Předkládající soud uvádí, že se Soudní dvůr dosud výkladem pojmu „podstatná změna“ ve smyslu směrnice 2010/75 nezabýval.

27 Přestože se ve věci v původním řízení nemění maximální povolené rozměry ani celková kapacita skládky, poukazuje předkládající soud na to, že v důsledku prodloužení skládkování bude na skládku po další dva roky navážen odpad. Předkládající soud rovněž poznamenává, že cílem směrnice 2010/75 je podle bodu 12 jejího odůvodnění a podle jejího článku 1 zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku. Podle něj tedy nic nebrání tomu, aby prodloužení provozu zařízení mohlo představovat „podstatnou změnu“, neboť může mít nepříznivý účinek na lidské zdraví nebo životní prostředí, jak to vyžaduje čl. 3 bod 9 této směrnice.

28 Za těchto podmínek se Nejvyšší správní soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Má být čl. 3 [bod] 9 [směrnice 2010/75] vykládán tak, že se ‚podstatnou změnou' zařízení rozumí i prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, aniž by se současně měnily maximální schválené rozměry skládky nebo její celková možná kapacita?"

K předběžné otázce

29 Prostřednictvím své otázky se předkládající soud táže, zda musí být čl. 3 bod 9 směrnice 2010/75 vykládán v tom smyslu, že samotné prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, kdy se nemění ani maximální schválené rozměry skládky ani její celková možná kapacita, je „podstatnou změnou" ve smyslu tohoto ustanovení.

30 Úvodem je třeba poukázat na to, že skládky, které jsou určeny k ukládání více než 10 tun odpadu za den nebo mají kapacitu větší než 25 000 tun, patří mezi činnosti vyjmenované v příloze I této směrnice, které podle článku 10 této směrnice spadají do oblasti působnosti její kapitoly II, a podléhají tudíž povolení podle článku 4 směrnice 2010/75. Totéž platí pro jakoukoli „podstatnou změnu" zařízení na základě čl. 20 odst. 2 této směrnice.

31 Je-li povolení vyžadováno, ukládá čl. 24 odst. 1 písm. a) směrnice 2010/75 členským státům povinnost zajistit, aby dotčená veřejnost dostala včasnou a účinnou možnost účasti na řízení o udělení tohoto povolení, a její článek 25 přiznává osobám z řad této veřejnosti mimo jiné i u tohoto povolení právo dosáhnout jeho soudního přezkumu, mají-li dostatečný zájem.

32 V souladu s čl. 3 bodem 9 směrnice 2010/75 se „podstatnou změnou" zařízení rozumí „změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení, spalovacího zařízení, zařízení na spalování odpadu nebo zařízení na spoluspalování odpadu, která může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí".

33 Ze samotného znění tohoto čl. 3 bodu 9 vyplývá, že změna musí být kvalifikována jako „podstatná" při splnění dvou podmínek, z nichž první se váže k obsahu změny a druhá k jejím potenciálním důsledkům.

34 Tyto dvě podmínky jsou kumulativní. Změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení totiž není „podstatná" ve smyslu čl. 3 bodu 9 směrnice 2010/75, nemůže-li mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí. Skutečnost, že určitá změna může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí, naopak nestačí k tomu, aby se jednalo o změnu „podstatnou" ve smyslu této směrnice. Kdyby tomu tak bylo, neupřesňoval by unijní normotvůrce, že podstatnou změnou je změna v povaze, funkci či rozsahu zařízení.

35 Co se týče první podmínky, která se váže k obsahu podstatné změny, čl. 3 bod 9 směrnice 2010/75 jej vymezuje alternativně jako „změnu v povaze, funkci či rozsahu zařízení".

36 V tomto ohledu je zaprvé třeba poukázat na to, že samotné prodloužení doby skládkování na skládce odpadu nepředstavuje jako takové změnu rozměrů zařízení ani skladovací kapacity stanovené v původním povolení, a není tedy „změnou rozsahu" zařízení. Předkládající soud

ostatně neopomněl upřesnit, že prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, o něž jde ve sporu v původním řízení, je zvažováno bez současné změny maximálních schválených rozměrů skládky nebo její celkové možné kapacity.

37 Je třeba dodat, že toto ustanovení definuje „podstatnou změnu“ jako „změnu [...] zařízení“. Tato formulace je o to příznačnější, že cílem směrnice 2010/75 je regulace „průmyslových činností, které způsobují znečištění“, jak vyplývá mimo jiné z vymezení její oblasti působnosti v článku 2 této směrnice a z nadpisu její přílohy I, v níž je obsažen výčet činností podléhajících povolení podle její kapitoly II. Samotné prodloužení doby skládkování přitom není změnou zařízení, ať už by se jednalo o jeho povahu nebo funkci.

38 Zadruhé – jak uvedla generální advokátka v bodě 35 svého stanoviska – pouhé prodloužení doby ukládání odpadu nijak nemění funkci ani povahu skládky.

39 Tento výklad má oporu v kontextu čl. 3 bodu 9 směrnice 2010/75.

40 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žádné ustanovení směrnice 2010/75 nezmiňuje dobu provozování jako znak charakterizující funkci zařízení, který by nutně musel figurovat v povolení.

41 Vzhledem k tomu, že směrnice 2010/75 neukládá, aby původní povolení stanovilo dobu provozování, nelze ji vykládat v tom smyslu, že požaduje, aby samotné prodloužení provozu bylo předmětem nového povolení.

42 Z výše uvedeného vyplývá, že samotné prodloužení doby skládkování na skládce odpadu není ani změnou v povaze či funkci ani změnou v rozsahu zařízení ve smyslu čl. 3 bodu 9 směrnice 2010/75. Takové prodloužení proto nesplňuje první ze dvou kumulativních podmínek připomenutých v bodech 32 a 33 tohoto rozsudku, jimž podle tohoto ustanovení podléhá kvalifikace určité změny jako „změny podstatné“.

43 V důsledku toho není třeba zkoumat, zda je splněna druhá podmínka „podstatné změny“, tj. že tato změna může mít významné nepříznivé účinky na lidské zdraví nebo životní prostředí.

44 Z toho plyne, že toto prodloužení není „podstatnou změnou“ ve smyslu čl. 3 bodu 9 směrnice 2010/75. Článek 20 odst. 2 první pododstavec této směrnice tudíž členským státům neukládá, aby provozovateli skládky stanovily povinnost požádat o nové povolení, jestliže zvažuje pouhé prodloužení skládkování na skládce odpadu v mezích celkové skladovací kapacity, která již byla schválena.

45 Ve světle předchozích úvah je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 3 bod 9 směrnice 2010/75 musí být vykládán v tom smyslu, že samotné prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, kdy se nemění ani maximální schválené rozměry skládky ani její celková možná kapacita, není „podstatnou změnou“ ve smyslu tohoto ustanovení.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 3 bod 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění) musí být vykládán v tom smyslu, že samotné prodloužení doby skládkování na skládce odpadu, kdy se nemění ani maximální schválené rozměry skládky ani její celková možná kapacita, není „podstatnou změnou“ ve smyslu tohoto ustanovení.

Lycourgos Rodin Bonichot

Rossi Spineanu-Matei

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 2. června 2022.

Vedoucí soudní kanceláře
A. Calot Escobar

Předseda čtvrtého senátu
C. Lycourgos